

Слѣдъ нѣколко вечери пакъ можеше да се види Ясень, дѣ гледа изади стѣла, какъ ся подновяватъ сълзы-ты на святаго Димитрія и какъ отецъ Агапій ся прѣоблачи. Послѣ му ся прѣмѣсти ношно-то вардене изъ черквѣ-тѣ въ двора на дома на святаа отецъ. И издири Ясень, дѣ отецъ Агапій у извѣстно врѣмя вечерь, озъртаѣщицъ ся на вси странѣ, влиза въ гробища-та, що бѣхѣ около черквѣ-тѣ, и какъ ся губи исподъ камька на единъ гробъ. Видѣ и това, какъ послѣ нѣкое врѣмя излизаше исподъ истый камькъ прѣображенъ като градскы левентъ, какъ ся обръщаше, какъ прѣскачаше прѣзъ зида и какъ ся губеше на улицѣ-тѣ. Съгледа и това какъ по улицы-ты пѣеше свѣтовны пѣсни, и какво влизаше въ нѣкоѣ си освѣтленѣ кѣщѣ, въ коѣ-то ся отзиваше шумна музика. Особно у единъ отъ тыя кѣщѣ ходяше отецъ Агапій твърдѣ често.

Ясень обыкновенно го слѣдеше до самы-ты врата и тамъ ся спираше. Видѣше го, какъ влиза, съгледваше го какъ прѣдъ зорѣ излиза, връща ся на гробища-та, какъ ся губи исподъ камька и какъ изново излиза исподъ него въ калугерскы-ты дрехы.

Еднашь, кога-то цѣль день ся насыти вечъ да гледа различни чудеса отъ святаго Димитрія и легковѣрность-тѣ на простыа народъ, нашъ Ясень дойде до това заключеніе:

— Страшни лѣжци сѣ тыя, що лѣжатъ народа; па сѣ докарани работѣ-тѣ до тамъ, щото, кой-то иска да ги надвлда, трѣбва съ орѣжіе да ся бори съ тѣхъ. Другъ пѣтъ нѣма. Жалостно е това средство, нѣ тое средство-то. Ако да казвашъ право-то и истинѣ-тѣ, щещъ останешъ самъ и нѣма да направишь нищо. Трѣбва да ся боримъ и на отворено и на скрито.

И наистина слѣдъ това заключеніе, още тоя сѣщый